

Сергій «Колос» Мартинюк

реп'яхи

поетична збірка

ФАБУЛА
ВИДАВНИЦТВО

Усі права збережено.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якій формі без письмового дозволу
власників авторських прав.

Мартинюк Сергій «Колос»

М29 Реп'яхи. Поетична збірка. — Харків : Вид-во «Ранок» : Фабула, 2019. — 128 с.

ISBN 978-617-09-5991-1

Магнетичні рядки його віршів відлунюють любов'ю до жінки, до матері, до природи, до життя, до світу... Осідають на зубах скрипучою, як пісок, але такою ніжною ностальгією. Його поезія лунає рефреном крізь революції, крізь пори року, крізь наші душі, дороги й міста. Кожне слово стікає крізь пальці, як прохолодна гірська вода, і чіпляється до сердець і думок як... реп'яхи. Не даючи жодного шансу їх забути.

Його вірші, це концентрація правди, суму, вселенської любові й усіх магічних світів, що знайшли своє місце у житті Сергія.

Ми знаємо як ви давно всі на неї чекали! І ось вона, поетична збірка Сергія «Колоса» Мартинюка – «Реп'яхи».

Приємного читання, друзі!

УДК 82-1

реп'яхи

її ситцева сукня, завітчана усміхом літнім,
босоніжки дешеві на бронзі засмаглих ніг,
поплямовані руки кров'ю вишень недостиглих,
і очами розлитий дитинства іскристий сік.

мої кеди нахабно просять любові та їжі,
в старих джинсах затісно від безсоромних мрій,
очі бачать в простому магію і дивовижі,
серце просить тепла і нехайних, рішучих дій.

я за руку веду її в тінь густих верболозів,
впріли наші долоні, кривавлять порізи дрібні,
ти ледь стримуєш сміх, я – радості сльози,
ми в цих джунглях сьогодні лишились одні.

залягли поміж трав, потонули в блакиті високій,
все так просто – любов до любові, рука до руки,
нам на пару з тобою всього вісімнадцять років,
нам на пару з тобою в волоссі липкі реп'яхи.

чорна муза

у Львові – чудова осінь, у Луцьку – солодка весна,
у Дубні – найліпше літо, у Києві – справжня зима,
у дня цього тільки й втіхи, що сонце між крон дерев
і ти, моя чорна муза, королева між королев.

у вирій летять лелеки, тролейбуси йдуть в депо,
дощі не вгавають люті й моє стареньке пальто
готове нас прихистити, знайти б нам місце і час,
не любити, щоб знов любити, не ми, але все про нас.

у Львові – безсонні ночі, у Луцьку – п'янки вечори,
у Дубні – мамині очі, у Києві – втомлена ти,
у дня цього тільки й втіхи, що тіні закоханих пар
і ти, моя чорна муза, натхнення моє і тягар.

одеська засмага розтане у перші жовтневі дні,
тобі буде вічно холодно, і вічно самотньо мені,
і якось у ліжку одному між нами проляже зима, –
схоже, я знову не впорався, схоже, ти знову сама.

у Львові – Високий Замок, у Луцьку – холодний Стир,
у Дубні – моя колиска, у Києві – світу вир,
у дня цього тільки й втіхи, що небо в зефірі хмар
і ти, моя чорна муза, натхнення моє і тягар.

з березневого вікна

...і клопоть неба з березневого вікна
сукном блакитним колихається на вітрі,
привіт, моя холодна і розтріпана весна,
я чорно скучив за твоїм палким повітрям.

колись в п'ятнадцять я не знав куди іти,
і кожен шлях мені скидався на провалля,
четвертий місяць йшла зима, і раптом ти
вривалась в місто із ламкого задзеркалля.

тепер в обличчях ти змаруджених жінок,
що цілу зиму прожили на диких ринках,
в тюльпанах жовтих і між диму цигарок,
в вокзалах затхлих ти і сумках у клітинку;

ти в астматичних перехрестях сірих міст,
в зустрічних поглядах невинної школярки,
ти наше свято, ти наш неповторний зміст,
ти мов любов після війни із книг Ремарка.

два по п'ятнадцять... але все ж – куди іти?
цей мертвий сніг попід ногами все не тане,
четвертий місяць йде зима. де ходиш ти?..
для когось перша, а комусь така... остання.

...і сонця усміх щирий з березневого вікна,
крізь талих вод бродіння й капіжі безкраї,
привіт, моя невиспана й завжди нова весна,
я чорно скучив за твоїм стрімким розмаєм.

телефонуй

телефонуй мені, коли вночі не спиться,
коли китами синіми рясніє небосхил,
коли далеко я, коли лихе щось сниться,
телефонуй... допоки час не стер нас в пил.

в останній день зими таке привітне сонце,
потомлені від одягу тіла зринають ввись,
і попри те, що ми з тобою незнайомці,
телефонуй мені... з минулого в колись.

телефонуй мені з планет, відкритих nasa,
з маленьких міст, з далеких островів,
і скільки б слів нам не відміряли і часу,
телефонуй... у Київ, Луцьк чи Львів.

ти скучила по тому, як він тане
від дотиків твоїх медових вуст,
і хай між вами відчаю тумани,
телефонуй йому... де мінус, там і плюс.

телефонуйте і питайте, як там справи,
і не соромтесь саме тих, потрібних слів,
і хай ми помиляємось й буваємо неправі,
телефонуймо!.. поки вік наш не зотлів.

мамин неборак

нерівно дихаю, нерівно і живу,
з нерівними собі стаю до бою,
собі дорівнюю і, множачи, ділю,
аби з тобою, аби лише з тобою...

бракує м'язів, витримки і знань,
бракує серця полум'яного героя,
але в яку б не закидало глухомань,
я там з тобою, там, але з тобою...

десь серед інших – холодно й ніяк,
я знову хлопчик у свої дванадцять,
з розбитим носом, мамин неборак,
таким додому краще не з'являться,
а як прийшов, всміхайся на весь рот,
вуста криваві в усмішці не зчешуть:
пустив на дно увесь ворожий флот,
йде караван, собаки дзвінко брешуть.

нерівно дихаю, нерівно і живу,
ціджу хвилини на дзвінкі додому,
тобі дорівнюю, себе на всіх ділю,
не уявляю, як лишитися самому.

бракує часу й вільних вихідних,
збираю розпорошене каміння,
крізь час проліг над світом крик:
пора додому, до свого коріння.

МОЛОДІСТЬ

не ведись на її безпричинно заплакані очі,
на тугу присмеркову у кутиках втомлених вуст,
на любов її мамину й пам'ять мінливо дівочу,
не ведись... хоча я, при нагоді, мабуть, поведусь.

не дивись на її порубцьовані іншими руки,
на зап'ястя поховані в тиші німих рукавів,
на потрісканих губ дві промерзлі квітневі пелюстки,
не дивись... хто дивився, той швидко згорів.

не журись, що сьогодні твоя, а на завтра нічийна,
що роки забирають у нас все найкраще, – повір:
наша молодість, друже, у тому ні разу не винна,
й поки є в нас слова, є мелодії й чистий папір,
ми триваємо. знайдена сотка у куртці весняній
нагадає тобі: ми щасливі наскільки готові до щастя й життя,
невідомо, коли цей тролейбус дістанеться вічності й стане
і чи встигнемо статися ми хоч в якомусь з усіх наших Я.

не ведись на грайливу ходу її й усміх травневий,
на готовність цей світ спопелити й вернути дотиком вуст,
на безмежжя прийдешнього й віру у себе непевних,
не ведись. хоча я все ведусь, і ведусь, і ведусь...

цілуй

цілуй її, цілуй її, цілуй,
цілуй до скону і цілуй до воскресіння,
і хай нам грішникам й не бачити спасіння,
вона твій хрест й водночас вознесіння,
в журбі і радості – цілуй її, цілуй.

понад вечір

понад вечір в чужому садку наламав їй бузку,
у вікно зі старезної липи заскочив зненацька,
він любив її тиху й грайливу, тверду й боязку,
а вона – до нестями його незалежність вар'ятську.

поміж ними вишень солодкавий, тягучий клей,
і каштанові кучері в небо засмучене рвуться,
він любив її запах і сонце між гордих грудей,
вона дихала ним, хоча знала – могла задихнутись.

її щоки рябіють від слів безсоромних й весни,
і приручене серце не знає куди заховатись,
він любив її наче вояк, що не верне з війни,
а вона не навчились і досі спокійно прощатись.

і проллються роки через сито життя й на гвіздку
буде юність висіти, а з нею всі наші вар'ятства,
але він, понад вечір, з букетом п'яного бузку,
як колись, крізь вікно, увірветься до неї зненацька.

розкажи як...

коли вечір зимовий нечутно дістанеться краю,
коли ніч нас застане в обіймах неспішних розмов,
розкажи, як у місті твоєму за річкою сонце сідає
і про першу дівочу, сліпу й макоцвіту любов.

пригадай колискових розвій в голосах найрідніших,
сльози перших образ, милий рейвах гарячих думок,
пурпурову сукенку свою та раптово розквітлі вишні
над Дніпром повноводим й з кульбаб золотих вінок.

коли втома нам личить й пасують обвуглені нерви,
коли заднє сидіння в таксі, темна ніч, *depeche mode*,
розкажи, як рукою дістати сузір'я з стрімкої Говерли
і про цей незбагнений як щастя життя хоровод.

і не згадуй розгублених років намисто... не варто,
і невинних не треба шукати, вина – наше друге ім'я,
часом наше життя, як холодний вагон плацкартний,
що в дорозі забув, куди мчала його дощова колія.

коли ніч спеленає нас ніжністю зморених ліній,
коли плечі оголено сонні я вкрию дбайливо твої,
розкажи, як шумить океан з прибережним камінням
й розцілює берег коханий кожним ударом своїм...

Л.

ти в книгах прочитаних і непрочитаних снах,
в маршрутах без карт й заметілях квітневих,
ти голос, що мчить по невидимих оку дротах,
ти мавка моя між садків розпашіло травневих.

і там де одним небеса, іншим – дно й німота,
і кухоль порожній надщербленим краєм зітхає,
любов – найскладніша з усіх дивовиж простота,
для неї живуть, через неї у муках вмирають.

так сумно і глибоко, вплав не здолати невміння
без неї вглядатися в завтра, знаходити сенс,
збирати на кращі часи, розкидати надії каміння,
і вірити свято у якоесь, колись і заслужене десь.

ти золото сонця розсипане небом в ранковій імлі,
ти коло священне, що німбом зійде наді мною,
ти серце з-під пальця дитини на запотілому склі,
ти очі, в яких Атлантида втонула без сліду і бою.

і там, де одні ще говорять, а інші тривожно мовчать,
і янголи крила повісили в рідних на запах прихожих,
любов – як кохана на кухні: до болю проста благодать,
любов може все, тільки вічною бути не може.

Я ЗНАЮ ТОЧНО

я знаю точно – час наш промине,
і ми, без сумніву, замовкнемо навіки,
руками міцно ухопившись за земне,
не відпускай, життя, без губ її мене,
не закривай, життя, мої важкі повіки.

думкам – свободи, висоті – нових вершин,
і, де б не був я, буду завжди пам'ятати
холодну осінь й над садками білий дим,
тобі назустріч непричесаним й смішним
лечу, ногами не торкаючись асфальту.

годинник спиниться і ми згадаєм все:
пусті розмови, гніт образ, слова глумливі,
то чорно лихоманю я, тоді тебе несе,
земля здригається, любов усю трясє,
а потім тиша, спокій і ми знов щасливі.

чи ми повернемося у свої життя?..
чи на вінки тернові щиро заслужили?..
чи в світі іншому ти станеш відкриттям,
забутим шляхом, незбагненим вороттям
і ми згадаємо, що зналися й любили...

я знаю точно – час наш промине,
серцям натрудженим захочеться спочити,
я не миривсь зі світом і тобою, а проте,
не розбираючи, де грішне, де святе,
не міг і дня без тебе в світі цім прожити.

він любив її так, як умів

малослівно, але пристрасно. з її довгими, монотонно жалісливими монологами, хворобливим тяжінням до ніжності і диктатом поцілунків над усіма іншими видами тілесної близькості. він ніколи не виносив ногами її старих, дерев'яних дверей, коли вона відмовлялася відчиняти йому глибокими, п'яними ночами. віддаючи всього себе, взамін він хотів лише її присутності у своєму пустотілому житті. якось він подарував їй набір керамічних ножів, випадково придбаний із рук у юного наркомана із сусіднього двору. до цього про існування керамічних ножів він навіть не здогадувався. вона подумала, що то був натяк, мовляв, прийшов час зблизитися на весь обшир побутового мікрокосму.

єдина дитина в сім'ї, шкільна відмінниця, університетська активістка, офісна мишка, вона вдумливо зважувала кожен найменший крок, дико страхаючись розчарувати батьків, зрадити себе, зіпсувати неспішний плін життя. якийсь час вони не спілкувалися, а тоді випадково перетнулися на курсах красного письменства, де нахрін нікому не потрібний у цій країні письменник навчав потенційно нових нахрін нікому не потрібних у цій країні письменників писати бестселери. опісля, на вулиці, наче ненароком, вони обмінялися думками з приводу нової книги патріарха Юрія, взаємно поцікавилися справами, а тоді вона, ламаючи лікті і кусаючи пальці, крізь сльози й цунамі хвилювання, немов виправдовуючись, сказала: я не готова до таких серйозних поворотів, настільки частих побачень і спільних ножів на кухні, навіть якщо вони керамічні. гаразд, – скупко відповів він і відчув як увесь його внутрішній світ стиснувся до твердої як щербінь горошини. горошина та крізь джинси випала під ноги і зникла в одній із асфальтних тріщин. давай залишимося друзями, – попросила вона, незграбно випавши з його життя і нечутно провалившись в одну із малопомітних життєвих тріщин.

за кілька місяців, від чи не єдиного спільного знайомого, він дізнався, що вона залетіла від напіввідомого поета і новоспечена пара готується до весілля. окей,— подумав він,— не готова, так не готова. єдине, про що він справді жалкував, так це про необачно подарований їй набір керамічних ножів. кажуть, їх не треба точити, вони не окислюються і не псують смак продуктів. кажуть, вони довговічні. на відміну від почуттів. на відміну від людей.

до вівторка

до вівторка ми зникнемо, тихо заляжем на дно,
там, де морок садів здичавілих й намолена тиша,
там, де землю сповіє чарівних ночей полотно,
де тріщать цвіркуни й на старому як світ горищі
поміж скринь і запилених книг полівки живуть,
де за садом стіною живою розрісся малинник,
де світанки з туманами понад полями пливуть,
де зі сонцем ранковим звіряю я свій годинник.

твої ноги купаються в росах смарагдових трав,
пригортаєш до себе тонкої густе яблунове гілля,
я притиснув тебе до ренету похилого і цілував
де хотів, – ти малиновий сік і духмяне чар-зілля
із намистом суниць поміж теплих як літо грудей,
вони ніжності просять й серпанку палких цілунків,
ми втекли до вівторка від себе чужих і людей,
від асфальтів м'яких і бездушних як час рахунків.

пахне чорна смородина терпкістю згаяних днів,
хвойний ліс вдалині про своє неопозбунне шепоче,
ми заснули під грушею древньою й в мареві снів
полетіли за сонцем на захід, втекли світ за очі...
до вівторка, а далі – гучне шумовиння життя,
склобетонна романтика, лірика точних ліній,
у нас спільні бюджети, кумири і навіть серцебиття,
але замість сердець і любові – пластик і алюміній.

три білборди

він говорив із нею настільки захоплено,
ніби досі іншим жінкам подібного не казав,
мовляв, кораблі минулого надійно затоплено,
а вона, на підборах, з оберемком важливих справ,
стишувала поруч нього крок, потому спинялась,
розглядала очі його, грубі лінії на картах долонь,
таємничо зітхала, і слова не мовивши, розчинялась
в обличчях зустрічних. сліпий, нещадимий вогонь
на згарище чорне, на пустку перетворював білий світ,
душа його розтріскалась, як стара непотрібна скриня,
він без неї не міг, як не може без літер своїх алфавіт,
без своєї тихенької в місті такому гучному богині.

і не те, щоб вона не хотіла віддатись йому у полон,
не просила у неба терпіння і мудрості не поспішати,
імовірно, між грубих малюнків з його долонь
надто легко було про прийдешнє життя прочитати,
а злегка прихилившись до чорнотрояндових вуст,
розпізнати його незбориму, мінливу сутність,
запах інших жінок, аромат учорашніх розпуст
і його чоловічу, тваринну і владну над нею могутність.

до найменших дрібниць він завчив її звичний маршрут,
відтепер не шукаючи більше нагоди потрапити їй на очі,
хуліган, анархіст, волоцюга, збитошник, поет й баламут,
але хто з перелічених вище любові в цім світі не хоче?
вздвож дороги, якою щодня поверталась додому вона,
він за гроші останні в оренду набув три найліпші білборди,
на усе, що лишилось, купив найдешевшого пляшку вина,
сів на лавку у парку й на струнах надії узяв три акорди.

на білбордах по білому чорним руками чужими як зміг написав:
«моє серце розбите тобою». «і жодного слова». «чи варто чекати?»
понад вечір додому прямуючи з повними сумками втоми і справ,
вона мляво ковзнула очима білбордами... хто б міг таке написати?

він назустріч їй вийшов раптово, до рук повні сумки узяв,
не промовивши жодного слова, провів до дверей підїзду,
він багато кому і багато чого у житті і зробив, і сказав,
«ти не хочеш зайти на вечерю? – спитала вона.– поки не пізно...».

МОЖЕ НАС

ми з того покоління, якому завжди буде мало,
ми свободі обручку на палець великий вдягли,
ми плекали відкриті серця, та зростили жала,
може нас й не згадають, та ми тут колись жили.

прапори полоскали від крові в дніпрових водах,
біснувались й топили між круч неподоланий сум,
ріки наших молитв розчинились в солоному морі,
може нас й не згадають, та я не засох, не забув.

ми не схожі на інших, хоч інші завжди будуть кращі,
мілко рибі космічній в ставках зпліснявілих дзеркал,
у змії двоголової вісім пар рук і чотири вогненні пащі,
може нас й не згадають, та це ще, повір, не фінал.

ми любили так сильно, що легше було не любити,
береги наші сонячні тяжко тужили за лапами бур,
грілись світлом, яке й водометам згори не згасити,
може нас й не згадають, та ми там стояли як мур.

ми з того покоління, якому завжди буде мало,
ідеальні прямі розтинають далекі, незнані світи,
за вікном крутобока весна щиголяє зухвало,
може нас й не згадають, та ми тут колись жили.

грітися

манірно, в позі лотоса,
посеред кімнати навстіж голої
сидить. палахкотить багаття,
сторінки пливуть червоно-синім,
я лялька порцелянова,
ти бог у сукні з полиновим блиском,
спалили Андруховича,
на черзі ще хтось з тих, ким грітися
приходиться ситуативно
за відсутності постійного потоку світла і тепла.

КОХАТИСЯ

інколи більше нічого й не треба – просто кохатися,
не зазирати зухвало у завтра, не обирати слова,
ритмічно пітніти разом, задихаючись обійматися,
не обіцяти дожити до першого снігу й Різдва.

просто кохатися – в ліжку, на підвіконнях й столах,
ламаючи ребра балконам старих, зачерствілих «хрущовок»,
хай чують в під'їздах сусідніх, хай шепчуться по дворах,
хай виключають нас зі списків запрошених й горе-тусовок.

просто кохатися – ванна, підлога, заднє сидіння в таксі,
в білизні й без неї, безсовісно й з совістю в джинсах рваних,
копи вже їдуть, і наче граната надійна у правій моїй руці
твої ледь помітні трусики кольору вишень п'яних.

інколи більше нічого й не треба – просто кохатися,
не обганяти себе, не ламатися вище пустих голів,
я так не вмію, пробач, хоча й знаю – не захватися
від того, що має статися, як би того не хотів.

просто кохатися:

так, наче в тому і є сенс людського життя.

в червоне

я так люблю, коли ти одягаєшся в червоне,
вульгарний тон помади, блиск розпалених очей,
можливо липень, швидше серпень, неважливо,
ти знов без трусиків, навколо стос людей
й мені не соромно, що ми такі розкуті,
мені не соромно, що ти така п'янка,
центральна вулиця. йдемо, смішні й роззуті,
й коли за рогом твоя впевнена рука
пірне за край й я стану тихим богом,
що зверху бачить все, а ти моя княжна,
десь на Хмельницького, яскравим епілогом
усе закінчиться. *ти тут, моя весна.*
я так люблю, коли ти одягаєшся в червоне,
коли у натовпі між сотнями людей
твоє волосся впізнаю й моя вечеря не холоне.
вульгарний тон помади, блиск твоїх ясних очей...

не вірю, але...

не вірю в прогнози погоди, астрологів і метадон.
не вірю у радіо нинішніх днів, у діджеїв крикливих не вірю.
не вірю у треки, що стали піснями, не вірю в цілющий бетон,
в який закатають наш біль, я не вірю в продажну надію.

я вірю у комплекси, вірю у фобії, вірю в інакшість прозрінь.
у свій фанатизм, сліпоту, самовневненість віддано вірю.
не вірю в столицю, не вірить вона в мене, вірю, що янь це не інь.
не вірю хіп-хопу, не вірю хард-року двотисячних, в музу-повію не вірю.

не вірю в розмови про це, у родинні зв'язки і бабло.
не вірю парламенту, владі і церкві ніколи не вірю.
я вірю в покликання, в ім'я своє і у карми всесильної веретено.
я вірю Григорію Сковороді, а поетам сьогодні не вірю.

я вірю у правду, а правду їбуть, як закінчену блядь.
я вірю у реінкарнацію, навіть якщо народжуся брудною свинею.
я вірю у все, що не можна, що можна – убогі їдять.
я вірю у мандри душі безконечні й не знаю, що буде з моєю.

не вірю в костюми, не вірю в традиції західні, в шиті голками думки.
не вірю, що похуй убивцям, не вірю в блаженність понтифіка.
не вірю у ціни дешеві на газ і не вірю в довіри мости.
не вірю каналам центральним, пахучому глянцю й музичним критикам.

я вірю у мрію, а мрію під ноги жбурнули давно.
я вірю Шакті, а остання взяла над реальністю гору.
я вірю тобі, вірю в плинність живого і вірю, що не всеодно
прокинувся як, засинаю, що їв чи наповнене спокоєм море,
яке ти лишила в мені назбиравши із щастя народжених сліз,
я вірю у тишу твою, вірю в стопи, в які ти уперто не віриш.

я вірю у креслення щастя на запітнілому склі.
я вірю, що як намалюєш так, попри всіх маглів, і підеш.

але...

не вірю в прогнози погоди, астрологів і метадон.
простіше повірити в пляжі Тайланду,
ціанистий калій і вічно готовий бетон.

безконечно

безконечно закоханий в те, як ти слухаєш вітер,
безконечно голодний на втіхи науку твою,
безконечно далекий від плавності слів, від граційності літер,
безконечно близький до очей твоїх, в них я колись й потону.

бо немає імен від яких кораблі б не тонули,
бо немає богів, що підтримають, тільки диявол в серцях,
бо немає молитви яка б воскрешала минуле,
бо немає на цвинтарях часу живого, немає любові в мерцях.

є в кишенях весна, а на клапті землі полуниця,
є будинок старий, там потріскались стіни й травою узявся цемент,
є для тебе садок і для нас на розчахнутій груші свободи жар-птиця,
є у кожного з нас перехрестя й жаданої істини втішний момент.

тут солодким стеблом в небо рветься душа наша грозами вміта,
де за спільним столом розкладемо на біле і чорне наш космос земний,
де звучатиме музика чиста і справжня, грошами не вбита,
тут напишемо реквієм болю й в малиннику храм побудуємо свій
золотий.

ти зітреш мені пам'ять, і стежка нова нас гукне за собою,
ти помиєш всі вікна, щоб місяць опівночі сховався у нашу сім'ю,
ти зігрієш руками своїми цю землю, ти в неї посадиш надію,
ти зламаєш порядки неправильні,
знищиш імперії зла і закличеш на небо зорю.

я сьогодні такий безпричинно закоханий в глупство своє,
бо ще вчора ловив твої руки й березовим соком невинно стікав,
завтра я приберу ці кімнати, позбудуся зайвого, хай за водою іде,
післязавтра тебе запрошу до цих стін,
залягти споришем між смарагдових трав.

*бо коли ти пішов, а тебе ще ніхто не пускав,
тільки й думаєш – жив ти, любив чи на небо дарма нарікав.*

згадай

коли не лишиться нічого, тільки пам'ять
на прикордонних із минулим берегах,
де смерть багаття, закликаючи нас, палить,
згадай, як я тебе носив в своїх руках.

коли не склеїти нічого й не з'єднати,
коли ні магії, ні грошей, ні весни,
згадай про всіх, про кого можеш ще згадати,
згадай про тих, хто не вернувся із війни.

коли хаосу чорне плетиво закрутить,
й не відпускатиме за втраченим туга,
і пусто там, де хтось напевно мав би бути,
згадай про тих, кого між нами більш нема.

коли ніхто в суботній вечір не приходять
й не зупиняються вночі пусті таксі,
коли любов нова тебе щораз обходить,
згадай про ноги мамині в незайманій росі.

коли найгірше ти не в змозі відпустити,
коли з'їдають колись сказані слова,
коли гризе питання – жити чи не жити?..
згадай про всіх, хто не дотягне до Різдва.

згадай про рідних всіх, колишніх і забутих,
про всіх, хто вчора ще життя в руках тримав,
і що тебе такої взагалі могло не бути,
згадай про мене, врешті, як про тебе я згадав.

коли ж не лишиться ні пам'яті, ні сили,
сніги зійдуть й весна прорветься крізь кордон,
згадай про себе, врешті, й всіх, кого любила,
і прокидайся, це всього лиш дивний сон.

ЯКБИ НЕ ЛЮБОВ ТВОЯ

розбиті дороги: зима, вантажівки і турки,
розбиті серця: натюрморти душевних потуг,
якби не любов твоя, шлях мені прямо до дурки,
і замість гітар з мікрофоном у руки іржавий плуг.

я слухав, щоб чути, я чув, але мало що бачив,
я довгі роки засинав головою в холодні зірки,
якби не любов твоя, що б я без неї значив?..
життя моє – поле забуте, стерня і сухі будяки.

народжений взимку, січневим заметом повитий,
на літо водою розходжуся світом, краду береги,
якби не любов твоя, жити мені, щоб не жити,
топити надій немовлят і лютневі сніги.

примхливі репости: заходьте до стін моїх в гості,
погляньте на мене мілкого, на мій в павутині куток,
якби не любов її, певно, розпався б на атоми досі
від того, що нікому мій закінчити останній рядок.

і гримнули двері: взуття розлетілось на боки,
і знічено стіни мене відпустили з щербатих обійм,
якби не любов твоя, ця нещадно-красива епоха
давно би зробила сеппуку і нас не стало б у ній.

листопад'13

у день, коли ми перетнулись голосами,
Хрещатий яр гудів на всі світи,
і ми, за руки, до Дніпра, під ліхтарями,
крізь натовп, час й історію ішли.

старий Поділ за склом, тепло кав'ярні
і затишок картатих скатертин,
як віск свічковий, вся непевність тане
і нам так мало цих кількох чудних годин.

і знову море з голосів, тут пахне димом,
і кожен мріє безборонно про своє,
яке століття йде війна із третім римом,
а я, дрібний такий, радію, що ти є.

метро, платформами розбіглись стрімко,
вгорі Майдан хвилюється, не спить,
напевне знаю: відтепер – ти моя жінка,
і відчуття це неосяжністю п'янить.

як звір зриваюся, біжу, цілую в губи,
а ти розгублено всміхаєшся, гориш...
спинились потяги, завмерли поруч люди,
замріявсь Київ, наш незвизаний Париж.

у день, коли ми перетнулись голосами,
туманом сивим вкривсь Хрещатий яр,
і десь вгорі, понад столичними дахами,
на міцність крила випробовував Ікар.